

Reglen i rpl. § 1 a må naturligvis omformes, hvis Klageretten skal arbejde i 2 afdelinger. Blandt andet skal der indføjes bestemmelse om yderligere suppleanter.

Jeg ser i virkeligheden kun én betænkelighed ved mit forslag: Højesterets justitssekretær udfører også det krævende arbejde som justitssekretær for Den Særlige Klageret. Men med positiv indstilling til forslaget måtte justitssekretæren vel kunne aflastes ved ansættelse af en vicejustitssekretær (det er blevet så moderne med vice'r inden for retsplejer, så hvorfor ikke også her?), en fuldmægtig og/eller en sekretær og det øvrige fornødne personale. Da Justitsministeriet ville blive aflastet for udførelsen af arbejdet på dette område, ville henlæggelse af kompetencen til Klageretten set under ét næppe medføre personaleforøgelse af betydning.

9. Konklusion og afslutning

Som det fremgår af punkt 3, får anklagemyndigheden i realiteten tilladelse af Justitsministeriet til tredjeinstansbehandling i alle de sager, hvor der søges om tilladelse til at indbringe sagerne for Højesteret.

Man kunne måske med rimelig grund stille det spørgsmål, om det ikke er overflødigt og unødigt arbejds- og tidsspilde, at der skal søges om tilladelse i det tilfælde, hvor det er anklagemyndigheden, der ønsker at appellere til Højesteret.

Svaret må formentlig være, at der ikke i disse sager kan eller skal gøres forskel på anklagemyndighed og forsvar. Når vort traditionelle system er en 2-trins-retssagsbehandling, (2 instanser), må der søges om tilladelse for at få sagen prøvet i tredjeinstans. *Da* man af retsplejemæssige grunde ikke kritikløst kan lade enhver, der er blevet dømt ved landsretten,

iværksætte appel til Højesteret, og *da* der som anført må være ligestilling mellem anklagemyndighed og forsvar, vil det være nødvendigt med en prøvelse af de sager, der ønskes indbragt for Højesteret. *Denne prøvelse foreslås foretaget af Den Særlige Klageret.*

Man kunne naturligvis *bibeholde det nuværende system suppleret med en appeladgang til Klageretten* for så vidt angår de sager, hvor tredjeinstansbevilling blev nægtet. Dette ville dog næppe være en anbefalelsesværdig ordning, idet det ville føre til dobbelt arbejde med de sager, hvor tilladelsen blev nægtet. De pågældende sager ville først være behandlet i Justitsministeriet for derefter at blive forelagt Klageretten. Derfor foreslås kompetencen til lagt Klageretten alene.

For at undgå enhver misforståelse ønsker jeg at fastslå, at nærværende artikel ikke drejer sig om Justitsministeriets arbejde eller sagsbehandling, og at der ikke i de i artiklen nævnte eksempler skal indfortolkes nogen kritik af Justitsministeriets dygtige arbejde. Artiklens emne er alene og udelukkende en analyse af spørgsmålet om, hvem der bør have kompetencen til at meddele tilladelse til tredjeinstansbehandling. Det afgørende for mig er, *at tredjeinstans-tilladelsessager bør behandles af en retsinstans* og ikke af netop *den* administrative myndighed, der er den ene af de to parter egen øverste myndighed.

Sluttelig bemærker jeg, at hvad jeg her har skrevet om Klagerettens virke og arbejde, hviler på mine egne erfaringer og står for min egen regning, hvilket i særlig grad også gælder det ovennævnte forslag om flytning af kompetencen, idet jeg ikke i nogen henseende har noget mandat til at udtale mig på Klagerettens vegne.